

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto; 40 kr. za pol leta. Naročniki „Slovenca“ ga dobivajo zastónj. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu, naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semenádkih ulicah št. 2. — Namanilo stane 8 kr. za doostopno petit-vrsto, če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska doakrat, in 15 kr., če se tiska trikrat. Večkratno tiskanje je še veliko ceneje.

Štev. 9.

V Ljubljani, 6. maja 1891.

Letnik IV.

Državni zbor.

Na Dunaju so že več tednov zbrani avstrijski državni poslanci, ki so bili nedavno izvoljeni od ljudstva za šest let. Volitve so se izvršile tako, da nima ne vlada in tudi nobena stranka prave večine, zato bo zborovanje zelo težavno in najbrže tudi malo rodovitno. Vlada se neče približati nemškim liberalcem, pa se tudi neče naslanjati samo na konservativce; vlada si skuša ohraniti proste roke ter bi se rada v raznih slučajih družila z raznimi strankami, z vsemi bi bila rada dobra, vsakemu bi rada vrgla kako kost, da bi se ž njo zadovoljil, a to je jako težavno, kajti vsem, pravijo, celo Bog ne more vstreči. — Dné 11. aprila je prišel državni zbor presvetli cesar sam s prestolnim govorom. Marsikaj lepega nam je donesel ta cesarjev govor. Cesar upa, da se bo tudi v prihodnje ohranil mir ter omenja, da naj poslanci skrbe vzlasti za gnutne gospodarske koristi svojih volilcev. Vredi naj se razmerje med delodajalci in delavci; pomagati treba malim obrtnikom, da jih ne bo ukončal denar, ki deluje po fabrikah z mašinami, vzlati naj se pri stavbenih delih gleda na razne rokodelce, da ne bodo na milost in nemilost izročeni stavbenim podjetnikom. Več denarja naj se obrača za vravnavo vodá in hudournikov; zavarovanje proti ognju naj se vpelje po zakonu, da se bo vsak posestnik moral zavarovati, in da bo zavarovalnino plačeval kar pri davkih. Zoper kaženje jedij in zoper pijančevanje naj se napravijo ostre postave. Davki naj se primerno razdelé, da ne bodo ž njimi obloženi le ubogi kmetje, marveč tudi bogatini. Pa tudi za duševni blagor naj poskrbi vlada s poslanci. Narodi naj v miru in prijaznosti živijo med seboj, da tem vspešneje delujejo za skupne koristi in potrebe. —

To so glavne misli iz prestolnega govora cesarjerega in hvaležni bomo poslaneem, ako bodo le nekaj dosegli od tega, kar se tukaj napoveduje. Slovenski poslanci so pristopili k zvezi konservativcev, katere vodi grof Hohenwart, vseh poslancev v tej zvezi je blizo 80; poleg tega imajo še nemški liberalci svoje skupine; tudi Poljaki in Mladočehi imajo svoje lastne zveze. — Naravnost povemo da mi kot katoličani in Slovenci od sedanjega državnega zbora nimamo nič posebnega pričakovati, kajti od vseh strani se čuje glas: Vsa verska in narodna vprašanja naj se odložé za nekaj časa in dela naj se v prvi vrsti na to, da se vredé zmedene gospodarske razmere. To je pač lepo govorjeno, a se dá le težko izvršiti; ker v verskem in narodnem oziru so razni poslanci svojim volilcem marsikaj obljubili in potrudili se bodo, da tudi spolnijo svoje obljube. Katoliški poslanci ne bodo mogli zamolčati svojih zahtev za versko ljudsko šolo, katero hoče imeti katoliško ljudstvo, in slovanski poslanci ne morejo molčati, ker vidijo, da se Slovanom v Avstriji gode tolike krivice, kar posebno na Slovencih vidimo. Našim rojakom na Štajarskem, Koroškem in Primorskem se ne godi ni za las bolje pod sedanjo vlado, kakor se jim je godilo pod nemško liberalno vlado. Slovenski poslanci bi torej ne izpolnili svojih dolžnosti, ko bi se ne oglasili za verske in narodne pravice svojih volilcev, oni ne bodo mogli podpirati vlade, ako jim v tem dvojnem oziru nič ne ugodí. Mi torej ne moremo gojiti posebnega upanja, da bi državni zbor v sedanjí sestavi mogel vspešno delovati za avstrijske koristi. Zato treba v državnem zboru odločne katoliško-misleče večine iz vseh narodov, ki bo dala vsakemu svoje.

In to dolžnost imajo sedaj dopolniti avstrijski narodi. Po vseh deželah treba snovati katoliška društva, treba ljudstva v tem oziru podučevati, da bodo ob volitvah izbirala razumne, značajne, verne poslanece. V tem oziru po vseh deželah prav pridno delujejo odločni katoličani in tudi mi Slovenci ne smemo

ostati za njimi. — Ta namen moramo imeti vsikdar pred očmi in vspehi ali neuspehi nas ne smejo nikoli motiti, da bi zgrešili ta svoj namen. Le katoliška Avstrija ima svojo prihodnost kakor ima Avstrija le tudi kot katoliška država svojo slavno zgodovinsko preteklost.

Kaj je novega po Slovenskem?

Iz Cerklj, 30. aprila. Preteklo nedeljo se je iz Senčurja k nam priklatil stekel pes. Oklal je štiri otroke (neko deklico na vratu) in tri pse. Groza je bila velika. Posestnik H. je streljal za njim ter mu odbil zadnjo nogo. Vendar mu je pes ušel ter potem živel še celo noč, v ponedeljek ga je drug strelec popolnoma končal. Ko ga je gosp. živinozdravnik iz Kranja preiskaval, našel je v njem več ostankov podplatov. Stekel pes rad take reči požira. Gospod župan je vse potrebno ukrenil, da se nadaljne nesreče zabranijo. — Včeraj smo slučajno zvedeli, da je „Slovenski Narod“ prinesel iz Cerkljan telegram, v katerem slavo poje ljubljanskim volilecem zaradi zadnjih volitev v mestni zbor. Kdor je brzojavil, brzojavil je v svojem imenu. Cerkljanom se pač ni treba vmešavati v volitve ljubljanskega mesta.

Nam bi bilo prav vstreženo, ko bi se napravila nova cesta skozi Vodice v Ljubljano. Dosedanja cesta, ker je ob njej železnica, nič ne velja, konji se preveč plašijo. Vložila se je po prizadevanju g. H. prošnja za novo cesto na deželni zbor, podpisana so domače in sosedna županstva. Upamo, da se želja s časom uresniči.

Še nekaj. Nekdaj je bila poštna zveza med Cerkljami in Kamnikom. Pozneje se je opustila, ne vemo zakaj. Ali bi ne bilo dobro, zdaj jo zopet ponoviti? Odkar je kamniška železnica dodelana, so se razmere predrugačile, Kamnik se povzdiguje, zveza bi bila za obe strani koristna. Naj bi se storili tudi v tem oziru potrebni koraki.

Iz Doline pri Trstu, 28. aprila. Včeraj vršila se je slavnost, naznanjena že pred nekoliko dnevi po časnikih. Prijazna Dolina, posebno veliki trg, okoli katerega razvrščena so poslopja, v katerih se ima širiti ljudska dušna in svetna omika, in varovati in pospeševati ljudsko blagostanje — to je župna cerkev, narodna šola, nadžupanski urad, c. kr. pošta, čitalnica, župnišče — bil je ves v zastavah narodnih in cesarskih; čez pota, vodeča v srce Doline, postavljeni slavoloki povedali so mnogoštevilnim tujim gostom, da slavnost ta velja našemu duhovnemu očetu, ki že 25 let neutrudljivo in uspešno dela pri nas ne samo na cerkvenem, ampak tudi na narodnem in gospodarskem polju, prečastnemu kanoniku, vitezu Juriju Janu. Redkokedaj je kdo tako srečen, da bi ob enem praznoval toliko in tako po-

Listek.

Obhajilo v ječi.

V neki odlični družbi v Parizu — minulo je od tedaj kakih 25 let — pripovedovali so si prijatelji razne dogodke iz svojega življenja. Med drugim rekla je neka postarna, častitljiva gospa:

„Včeraj je bila obletnica mojega prvega obhajila. Kje in kako pač mislite gospodje, da sem bila jaz pri prvem obhajilu?“

„To ni težko uganiti“, odgovori neki gospod. „Vi gospa ste opravili prvo obhajilo v onih časih, ko je divjala v našem mestu strašna prekucija, ko so bile zaprte vse cerkve in duhovniki večinoma umorjeni, prognani ali po ječah potaknjeni. Najbrže ste bili obhajani doma v svojem stanovanju, ali v kaki kleti ali kje v kakem skritem gozdu.“

„Vidim, gospôda, da ne bodete uganili, zato dovolite, da vam sama povem: To se je zgodilo v ječi.“ — Pri teh besedah tresel se je gospej slabotni glas in ona je nadaljevala: „Ta dogodka mi je ostala v tako živem spominu, da bi je ne pozabila, ko bi tudi tisoč let živela na svetu. Bilo je namreč leta 1793, tedaj sem bila jaz stara dvanajst let. Moj oče, kakor morda vam znano, pridružil se je armadi, ki je imela nalog zadušiti upor v deželi. Mene in mojo mater je izročil v varstvo svojemu zvestemu služabniku. Živelimo smo skriti v nekem prav navadnem, bolj zatišnem stanovanju v Parizu. Z materjo se nisva nikoli pokazali na ulico; vse potrebno nama je oskrbel stari služabnik; mislili smo vedno, da nas bodo uporniki zasledili.“

Nenadoma pa pridejo neki večer uporniki v naše stanovanje — nekdo nas je moral izdati — in odvedo mi mater v ječo. Niti toliko ji niso dovolili, da bi se bila poslovila od mene. Jaz sem namreč takrat že spala in še-le drugo jutro sem zvedela,

menljivih prigodkov, kakor jih je praznoval naš slavljenec, namreč svoj god, in to 70. god, petindvajseto obletnico dejanjske in župnijske službe v Dolini, cesarsko proslavljenje z viteškim Franc Jožefovim redom, in da je bila mera čez in čez zvrhana, došlo je pismo kardinala Rampolle, naznanujoč slavljenču podelitev blagoslova svetega očeta. Kdo bi se torej čudil, da so Dolinci veseli tega dneva in svoje veselje skazovali ne samo s streljanjem in zastavami, ampak posebno s tem, da so se mnogoštevilno zbrali pri slovesni sveti maši, katero je z asistenco ob deseti uri daroval isti slavljenec. Mnoga leta!

Štajarsko. Letos se bodo pri Celji vršile velike vojaške vaje. Iste bodo ogledali si tudi svetli cesar. Prihod vladarjev je za zdaj napovedan za dne 30. avgusta. Cesar bodo v Celji bivali tri dni v poslopji c. kr. okrajnega glavarstva. — C. kr. okrajni sodnik v Mariboru g. Wieser, podal se je v pokoj. — Prestavljeni so gospodje okrajni glavarji: baron Hein pride iz Maribora kot svetovalec k c. kr. namestništvu v Gradec, v Maribor preseli se Friderik Marek iz Ptuja, v Ptuj pa iz Radgone dr. vitez Scherer, a v Radgoni službo prevzame baron Salis-Soglio. — Obrtnijsko-trgovinska zbornica v Gradcu je na neko vprašanje odgovorila, da mizar, ki je sam izdelal okvir za okno ali za kakšno podobo, nima pravice vlagati tudi steklene šipe. Ista zbornica je v neki pravdi izrekla, da štacunar, ki prodaja raznovrstno blago, slobodno sicer za okvir prireže steklo, toda v okvir vlagati šipe ne sme. Dalje klobučar sme prodajati obutje, ki je pripravljeno iz klobučine, a nikakor ne obutja, če je isto dal prevleči. — Deželni odbor je odobril volitve v občinski zastop na Bočni

pri Gornjigradu ter dotično pritožbo nekaterih volilcev odklonil. Isti odbor je dovolil 700 gld. podpore za popraviljanje mosta čez Dravo pri Ptuj. — V Celji sta dva častnika ali oficirja za vadjlo obljubila, da bodeta po veliki cesti iz Ljubljane v Celje počice prišla v 20 urah. Vadjlo ali stavo sta dobila, ker sta za hojo potrebovala samo 17½ ure. Nekoliko sta počivala na Vranski. — Na hlapca J. Bočka v Ojstrem se je zvrnil s senom naložen voz in ga usmrtil. — V jamah pri Trbovlji se je odtrgala počina, zvalila se na rudarja Franca Cepuš in ga umorila. — Marija Herbst v Ilijaševcih blizu Ljutomer je v „zibáči“ pustila svoje jednoletno dete; toto je iz zibeli splezalo na „ladico“ ali škrinjo, z iste padlo in na tleh našlo smrt. — Pri vinorejski šoli v Mariboru bodo dne 1. do 6. julija gostom razlagali, kako obdelavati vinograde v poletnem času; vzlasti se bo razkazovalo cepljenje na „zeleno“. Kdor se želi poduka vdeležiti, naj se pri šoli oglasi ustmeno ali pismeno. Ubožnejši gostje dobijo iz deželne blagajnice po jeden goldinar na dan. Naš dopisnik pristavlja, naj bi se lepe priložnosti posluževali kmetski mladeniči iz vinorodnih krajev, potem pa omenja, da bi se menda večji uspeh dosegel, ako bi se nauk razlagal ne samo pri imenovanej šoli, ampak tudi po drugih krajih, naj bi torej učitelj prihajal k učencem in poduka potrebne osebe okoli sebe zbiral, recimo v Ljutomeru, v Ormožu, v Ptuj, v Konjicah itd. — Razpisano je 21 štipendij, katere lahko dobijo gluhomutasti otroci, da se zamorejo v Gradcu učiti v branji, pisanji in drugih šolskih naukih. Zahteva se starost 6 do 12 let. Kdor ima takega otroka, naj prošnjo odpošlje deželnemu

žalostno novico. Posrečilo se je našemu služabniku zvedeti za ječo, kamor so zaprli mater. Jaz seveda sem živela le eni misli, kako bi namreč še enkrat videla svojo mater. Večkrat sem hitela k ječi, hodila okrog prostornega poslopja, gledala v majhna okna, a nikjer ni bilo videti moje drage matere.

Stari Peter, naš zvesti sluga, si naposled vendar napravi ugoden načrt. Seznan s namreč z jetničarjevo ženo. Ta je imela hčerko mojih let in s to sva bile kmalo največje prijateljice. Seveda me je zato rada imela tudi njena mati. Večkrat sem tje zahajala ter se igrala z mlado prijateljico. — Nekega dne se osrčim ter prosim jetničarjevo ženo, naj me vendar pelje enkrat k materi v ječo. S prva se je prestrašila te prošnje, bala se je, da bi ne bil mož ob službo, ali celo ob življenje, ko bi se kaj takega zvedelo. Ker pa le jaz nisem odnehala s svojimi prošnjami, sprijaznila se je jetničarica naposled s to mislijo ter mi obljubila, da bo to poskusila.

In bila je zvesta svoji besedi. Poslušajte, kako je to izvršila. Oblekla me je v oblačilo svoje hčerke in naložila mi je v jerbas kruha, da sem ga nesla z njo jetnikom. Po tem potu sem prišla tudi do svoje matere. Popisati veselje in srečo, ko sem zopet videla in govorila s svojo materjo, seveda ni mogoče. Tako sem hodila kake tri mesece vsak teden po enkrat k materi; jetničar je poskrbel vselej za sobico, kjer sva bili nekaj časa same. Neki dan pa, ko sem zopet prišla k materi v ječo, zdeli so se mi mati posebno resni in otožni; vzeli so me v svoje naročje ter mi rekli:

„Draga moja, kmalo boš ostala sama na svetu. Oče so najbrže ubiti v vojski, ker ni od njih nobenega glasu, meni pa je bilo včeraj naznanjeno, da pridem v kratkem pred sodnika. Veš pa, da sodniki sedaj obsojajo večinoma le v smrt.“

Sami si lahko mislite, kako mi je bilo pri srečanju pri tej grozni novici. — Pri teh besedah so se solzile oči pripovedovalke.

odloži. Kako se ta napravi, s tem očitno bo rad za njo bil tudi duhovnik, učitelj, kaplan ali kakšen drugi svetnik.

5. Karolinca. (Barbaterovci) Prvi drugi „Jemšičnik“ tudi s gospega Karolina tako poročilo, da po vseh razpisih vidi, da tudi ti le boste Slovenci, ki se le tuje na Slovane, ki morajo pa imenovati kar toj na narodno jedinstvo. Tudi toj vidi se je s tujcem čast dasti na slovenske kole; kajti kar je namim narodnostim se je postavil zagotavljen, to si moramo karolin Slovenci le le s hudo borbjo pridobiti. Nemškarski liberali namikajo Slovencev vse pravice do obstanka in ker imajo oni vsi moč v rokah, se je zgodilo, da karolin Slovenci doslej nimajo niti jedne slovenske kole. Slovenska četa se pri nas kole le s nemškimi, torej s tujim jezikom; tak postoj pa se more kaj lasiti, zato tudi naše kole stradijo le zelo malo dušnega snovi. Vije kiste obitni se namikajo, da se ima s kole na slovenskih krajih obitaj tudi slovenskim snovi s ure na vedno pridovati, ali naš narodni nasprotniki nam niti tega ne privošči. Četrti je le boro malo, kar se nam je dovolilo, vendar se nasprotniki slovenskine kar imenovati od same jone, in stradijo ter našjo slovenske kiste, da se smajo upeti niti jedne slovenske besede s kole. Da res se le s mnogih krajih vsi nasprotjeni po nemškarskih hujškah ter namikajoji zoper slovenski postoj. Tako su se liberalna kista sveda s Hlačit in Berničit na Zili le izrekla zoper namikovanje in slovenske ure, hočeta namreč četa nemška kole. Če se res nemškina koga vveličala, kakor našjo nemškarski- liberalci, potem bodo

nemškarski pa najprej s nemškimi, a za pohlevne duše Slovence tam ne bo ostajalo prostora. Žalostno je res, kaj vse smajo liberalci pobiti na Koroškem; ubogo slovenskino; a le žalostneje je, da nikjer ne moremo najti pomoči in zaslombe zoper peklenko silo, ki bi najraje s filci vode poizila vse katoliške Slovence. Huda je naša borba za narodni obstanek — a vdati se sovražnikom ne smemo, kajti ti se gre samo za slovensko narodnost, temveč s pri vredi tudi za vero katoliško! Vanka sila do vremena! — V Libeličah, na skrajni nemški meji, ustanovila se je podružnica sv. Cirila in Metoda (14. na Koroškem), ki je imela dne 12. aprila svoj prvi občni zbor na Subi, ker so s Libeličah s tujcem trepotku odrekli vsi gostirji prostor. Vključ rovanje od nasprotne strani zbralo se je nad 300 oseb, ki so parljivo poslušale raznovrstne govore. Zlasti je dopadal poučni govor g. Rohrmann, pristava deželne knofijske kole na Grma, o gospodarstvu. Za zabavo so skrbeli gg. pevci iz Maribora. — Mohorjeta družba hoteli si je s Celovcu seničati veliko novo hišo. A liberalni mestni zastop, ki Slovencev ne privošči lepega narodnega doma, spodičkal se je najprej nad slovenskim napisom, ki bi imel priti na hišo in delal le druge zapreke, tako da letos ne boje več prišlo do zidanja. — Katoliška-politično in gospodarske družbe na Slovence na Koroškem imele boje dne 13. maja ob 3. uri popoldne pri „Sandwirthu“ s Celovcu svoj letni občni zbor. Spored obseva več jako važnih in zanimivih točk, kakor govor o gospodarstvu, razgovor o šolstvu, itd.

J.

„Izraga kistera“, rožla mi je mati, „zelo bi bila vesela, ako bi ti prejela prvo sveto obhajilo, predno pa umrjem. Ldi se mi, da bi se potem veliko boljje ločila od tebe, ker bi videla, da se varuje močnejši nebesni varnik. Le to milost sem pogosto Boga prosila, a nadaj ču sem imela malo upanja, da bi se to vresničilo. Vtorej pa sem se začela domislila. Pomnila namreč starupa duhovnika pri cerkvi Naše ljube Gospe. On ni pobegnil iz Pariza, kakor so morali drugi. Ko so mene vahnili s jebo, stanoval je s sili Mavilion s majhni hišici na čele od imenovane cerkve. Ime mu je gospod Karon. Velikrat sem i njim govorila, ker je s nam s hujšim srodstvu. Star je in bolehen in le dolgo časa poprej ni mogel igravljati svoje duhovniške službe, zato ga sporniki pušče pri zidu, ker si je pravici misljo, da jim star, bolehen moč se more prostrinati nebesnega ajli namenov. Ko prišel domov, reci Petru, naj povzi, ali gospod Karon le žvi. Ako je le med živimi, peje naj te Peter s njemu in ti mu

imenuj svoje ime; povej mu, kje da sem jaz in prosí ga, da bi ti podčil prvo sveto obhajilo, na katero se le dolgo časa dober pripravljaj. Reci mu, da ga jaz prav iskreno prosim za to milost, povej mu, da je to našja moja prošnja.“

Se veliko so mi o tem pripovedovali mati. Sicer ni bilo veliko upanja, da bi se materi izpolnila ta iskrena želja, ker kdo va, jeli se živ imenovani duhovnik in boje li mogel to izvršiti? Mati le niso ingubili trdne nade ter me vselej, ko sem prišla k njim s jebo, skrbno pripravljali za obhajilo.

Doma sem Petru vse povedala, kar so mi mati naročili in le isti večer našel je služabnik duhovnika ter tudi mene spremil k njemu. — Duhovnik je bil star blizo 90 let. Se sedaj vidim, kako so mu padle debele kaplje po licih, ko sem mu pripovedovala o svoji materi in o njenih naročilih in prošnjah.

„Tvoje mater, dete moje, prav dobro poznam, to je blaga gospa; in prav rad bom dopolnil njeno

Cerkev in šola.

Slovesno praznovanje šeststoletnice čudovitega prenešenja Božje hišice iz Nazareta na Trsat pri Reki.

V nedeljo, dné 10 t. m., pričela se bode veličastna slovesnost prenešenja Božje hišice, v kateri je bil porojen Odrašenik sveta, Jezus Kristus, iz Nazareta v Palestini po angeljih na Trsat pri Reki. Dné 10. maja 1291 leta, bila je sobota, dvignila je vsemogočna moč Božja hišico ter jo prestavila na takozvano Ravnico, ki je na trsaškem hribu; na tem prostoru stoji samostan oo. frančiškanov in širnoznana romarska cerkev. Obiskovali so tekom šestih stoletij svetišče na Trsatu mnogi dostojanstveniki, cerkveni in svetni. V spomin velikega tega čudeža vršila se bode tridnevnic; pričeli jo bodo prevzvišeni škof senjski, mil gosp. Posilović s pontifikalno sv. mašo, katero bodo darovali v nedeljo dopoldne na Trsatu v staroslovenskem jeziku. Vrstila se bodo razna cerkvena opravila in pridige v slovenskem, hrvatskem, taljanskem jeziku tri dni zaporedoma. Vdeležilo se bode te veličastne slovesnosti mnogo ljudstva iz Kranjske, Štajerske, Koroške, Istre, Goriške; in iz raznih drugih krajev bodo pripeljali nalašč v to prirejeni vlaki mnogobrojno pobožnih romarjev. Preč. g. o. Hrisogon Majar iz reda sv. Frančiška izdal je poseben molitvenik z naslovom „Svetišče Matere Božje na Trsatu“ povodom te slovesnosti, v katerem je popisana vsa zgodovina tega svetega kraja. Krajši popis nahaja se tudi v knjizici „Tersatski romar“ kateri je založila tiskarna družbe sv. Mohora leta 1873.

Strašna nesreča v Rimu.

Dné 23. aprila razpočila se je tovarna za smodnik blizu Rima in ta razpok je napravil veliko strahu in nesreče. Ranjenih je bilo vsled razpoka okrog dvesto. Pripeljali so jih v razne bolnišnice v mesto. Mrtva sta doslej oznanjena le dva: neki višji vojaški asistent in neka kmetica, ki je travo žela na polju, kateri je prifrčala na glavo opeka, da se je takoj mrtva zgrudila.

Čudno je, da v vinorejski šoli, ki ni daleč od založišča, v tako imenovani „Vigna Pia“, kjer prebiva nad sto gojencev pod vodstvom menihov, ni nesreča nikogar smrtno zadela. Nekateri so zjutraj že delali na polju, drugi so bili še doma. Pub jih je pometal po tleh, ali razven par lahko ranjenih so vsi čvrsti in zdravi.

Kmetske in vinčarske hiše po kilometer na okrog pa so vse tako grozno razdrobljene, da jih nobena sila ne more tako silno ugonobiti.

Škoda v Rimu se ne more popisati. Ne vem, če je katera hiša v mestu, kjer ne bi bila okna pobita. Žal, da je z navadnimi okni strla nezgoda tudi toliko umetnih barvenih steklarij. Izmed vseh cerkvâ je menda sv. Pavla zunaj mestnega ozidja najbolj poškodovana. Dragocena barvena okna, vredna pol milijona frankov, so vsa porušena in vržena iz tečajev. Tudi pročelje je močno poškodovano.

Oni, ki so kedaj bili v Rimu, se gotovo spominjajo krasne prodajalnice v dve nadstropji tik „Piazza Colonna“, ki pripada bratom Bocconi. Tej

željo.“ Ko me je izprašal, ter se prepričal, da sem dovolj podučena v potrebnih naukih, rekel mi je:

„Drugih potrebnih priprav ni potreba. Mi smo nekako podobni prvim kristijanom, ki so vsled hudih preganjanj morali v katakombah pod zemljo obhajati sv. mašo in vdeleževati se bogoslužja. Pripravi se torej jutri za spoved; pridi jutri zjutraj k meni in tedaj boš nadalje zvedela vse potrebno.“

Duhovnik je imel v svojem stanovanju vso pravico za opravljanje svete maše. Ko pridem drugo jutro s Petrom zopet k duhovniku, opravi spoved in potem on napravi na mizi altarček, prižge par sveč, se napravi v mašno obleko ter daruje sv. mašo: Star zvest služabnik mu je bil v pomoč. Sv. mašo je daroval po namenu moje matere ter poleg velike hostije posvetil tudi dve mali.

Po končanem sv. opravilu reče mi duhovnik: „Dete moje, nekaj posebno imenitnega ti hočem danes izročiti. Upam, da je tvoje srce čisto in da boš vredna tako imenitnega naročila. Kakor so

namreč prvi kristijani izročali otrokom najsvetejši zakrament, da so ga donašali v ječe mučencem, tako želim, da tudi ti storiš svoji materi. Poleg tega pa želim, da bodeš tudi ti ondi prejela prvo sv. obhajilo v veselje svoji materi. Jaz seveda ne pojdem s teboj, star sem in bolehen, vzlasti pa bi vzbudilo sum, ako bi te duhovnik spremljal. Vzemi torej tukaj puščico z Najsvetejšim in pojdi v ječo, Bog te bo spremljal na tvojem potu.“ S temi besedami izročil mi je starček neskončni zaklad. Pač mi ni mogoče popisati, kaj sem čutila noseč na tem potu seboj Najsvetejše; bila sem neizmerno srečna in strahu nisem poznala nobenega, celo pot sem molila in zdelo se mi je, da me angelji spremljajo na potu.

Jetničarjeva žena peljala me je v znano sobico ter poklicala takoj tudi mater. Vedela je že, da ima mati le malo časa še prostega pred smrtjo; jaz seveda tega nisem še vedela. Ko vstopijo mati v sobo, pojasnim jim vse, kar mi je naročil duhovnik. Razumeli so takoj in spoznali veliko nepričakovano

je vihra strla debele dragocene šipe in zavese za njimi v vrednosti deset tisoč frankov.

In tako bi še lahko nadaljeval dolgo in dolgo... Kaj hočemo! V trenutku strto in podrto, kdaj bode popravljeno!...

Cerkev sv. Petra je primeroma malo poškodovana. Pač pa je Vatikan zelo potreslo. V treh sobah, kjer navadno stanujejo sv. Oče, sta ostali celi samo dve okni. Kako bridka skušnjava zopet za slabotnega starčka v Vatikanu!

Sedaj pa še nekaj veselejšega.

Danes so bili zaslišani v posebni avdijenci štirje avstrijski škofje: solnograški, ljubljanski, mariborski in graški. Ker so me naš prevzvišeni knezoškof vzeli seboj v Vatikan, imel sem srečo videti sv. Očeta in prepričati se, da jih tudi včerajšnja neizgoda ni kar nič potrla. Smehljajočim obrazom, a vendar polni resnobe so nas blagoslovili. Živahno oko in močna beseda še vedno znači odločnega moža v šibkem, slabotnem telesu.

Ljubljanski knezoškof so bili pri včerajšnji neizgodi v veliki nevarnosti. Kako lahko bi jih bila na obrazu ranila kaka steklena drobnjav, kakoršnih se je cel kup vsul na altar, pri katerem so maševali. Hvala Bogu, da se jim ni pripetila kar nobena neizgoda. Bog svoje váruje... A. Karlin.

Deška ljudska šola v Novem Mestu. Kakor znano, učijo v deški ljudski šoli v Novem Mestu očetje frančiškani, kakor nekdanj v Kamniku. Oblastva kakor stariši so popolno zadovoljni s temi šolami; otroci se lepo vzgajajo in prav pridno učé. Vkljub temu pa je ta šola trn v peti slovenskim liberalcem,

zato ker ondi podučujejo — očetje frančiškani! Ti liberalci so zato zakričali v „Slovenskem Narodu“: „Vse potrebno se mora ukreniti, da se odpravijo frančiškani in se nastavijo drugi učitelji.“ — Pametnega vzroka za to seveda nimajo nobenega; le sovraštvo jim narekuje take nakane, ki bi bile v duševnem in gmotnem oziru na kvar davkoplačevalcem.

Zakaj učiteljem frančiškanom se sedaj vsem skupaj plača na leto borih 250 gld., torej dobi vsak po 50 gld., ako se nastavijo svetni učitelji, bode treba zanje več kakor desetkrat toliko denarja. — Treba bo nadalje Novomeščanom zidati novo poslopje za deško ljudsko šolo. Koliko tisoč goldinarjev bo zopet to veljalo. — Toda kaj mar vse to našim liberalcem, saj kmet lahko plača; kar na davke bomo naložili, pa je mir besedij; kdor ne bo hotel plačati, ga bodo pa zarubili. — Tako skrbi slovenski liberalec za znižanje davkov. — V Ljubljani so mislili napraviti čisto nepotrebno višjo dekleško šolo, v Novem Mestu bi radi odstranili očete frančiškane iz ljudske šole. S tem bi se stroški za šole pomnožili za kakih 20 tisoč goldinarjev na leto. In kaj tacega poskušajo liberalci v takih slabih časih, ko zapušča na sto in sto revnih družin vzlasti z Dolenjskega svojo domovino ter hité v daljno Ameriko, zato ker se doma ne upajo shajati! — Dobro si to zapomnite, slovenski davkoplačevalci, kako delajo naši liberalci, kaj da pisari „Slovenski Narod“ in kader bodo hodili okrog vas zaradi volitev, povejte jim naravnost, da ne marate za take ljudi, ki družega ne znajo, kakor nove davke nakladati.

srečo pred svojo bližnjo smrtjo. Pogrnila je jetničarica prt čez mizo in najspoštliveje smo položili na mizo puščico z Najsvetejšim. Tedaj pa sva se jeli z materjo pripravljati za sv. obhajilo. Molile sve one molitve, katerih so me mati priučili, molitve iz blaženih detinskih let. Tedaj sve obudile po naročilu duhovnikovem popolno kesanje iskreno, kakor je le ob taki nenavadni priliki mogoče; vzlasti mati, ki niso mogli opraviti spovedi. Tedaj pa mati vstanejo med molitvami, primejo eno malih hostij, ter jo meni podelé; drugo pa sem po naročilu jaz položila svoji materi na jezik. Molile sva še dolgo z materjo...

Tako se je izvršilo v ječi za-me prvo obhajilo, za mater pa, kakor sem se pozneje prepričala, zadnje, kot popotnica v večno življenje.

„Prijatelji,“ pristavi gospa, „drugo si vse lahko mislite sami.“ — Ko se nekoliko pomiri iznenadenje pri poslušalcih in ko si gospa uteši solze, ki so ob teh veselih in žalnih spominih zaigrale v njenih očeh, tedaj dostavi še par besed.

„Konec moje povesti je žalosten. Drugi dan sem namreč zopet prišla v ječo, da bi mater obiskala. Toda jetničarjeva žena me ni pustila k materi; dejala je, da ji je to oestro prepovedano; potolažila me je, da kar se danes ne more zgoditi, zgodilo se bo morebiti kedaj pozneje. — S Petrom pa je jetničarica dalje časa govorila na tihem.“

Ko se vrneva k starčku-duhovnu, tedaj mu je Peter tudi nekaj zašepetal na ušesa. Starček pa je mene prijel za roko, peljal me je k oknu ter mi pokazal nebesa, rekoč: „Dete moje, tvoja mati je že gori v nebesih; trdno upam, da se zopet snideti ondi nad oblaki.“

Tedaj sem zvedela vse, preveč! — Sedaj pa, v svoji pozni starosti upam, da se bo kmalu dopolnila beseda starčkova ter da se kmalu snidem z blago materjo pri Bogu v večnosti. — Spomin na moje prvo in na materino zadnje obhajilo v ječi ostane mi pa nepozaben do groba.

Gospodarske in obrtnijske stvari.

Ptice naše dobrotnice.

Ljuba pomlad oživila je zopet naše vrtove, gozde in loke. Kamor pogledaš, vse se giblje, vse se po svoje veseli življenja. Pravi veseljaki med vznujeno naravo so pa brez dvoma v prvi vrsti drobne ptičice, katere gotovo vsak poštenjak ljubi. Žal, da je ta ljubezen večinoma le preveč hladna, krvna ali izjezična in vse premalo dejanjska. Koliko pa je ljudi, ki bi ob hudi zimi, kedar nedolžne ptičice mrz in lakota tareta, vrgli kako drobtino na sneg ali pod kap, kedar uboge revice za hrano stikajo? Jako malo, če tudi se tu pa tam nahajajo. In koliko pa je ljudi, ki bi zlasti po kmetih otroke podučili, da naj po leti nikar ne nadlegujejo drobnih prijateljic človeškega rodu, jih ne lovijo, jim gnjezd ne razdejavajo, mladičev ne pobirajo itd. So, toda tudi takih gospodarjev je jako malo. Pač pa je veliko večje število tistih, ki porednim fantinom, če ni drugače, še lestvico pristavijo, da laglje nedolžnim ptičicam jajčka ali mladiče poberó. In vendar bi tega nikdo in nikjer ne smel. Ptičice so si vže s svojim milim in prijaznim petjem ljubezen in naklonjenost vseh poštenjakov prislužile, kaj pa še s tem, da nam trebijo drevje in zemljo škodljivega mrčesa in strupene golazni. Vrabec, pravijo, da je škodljiviec, posebno, če zaide v proso ali pšenico, katere tudi ne prezira. Vendar pa tudi ta škodljiviec napravljeno škodo zdatno odtehtá s tem, da ves čas, kedar vali, prav pridno gosenice pobira in drugo drevju škodljivo nesnago uničuje.

Mnogo let pečajo se vže ljudje po svetu z varstvom ptičic in res je, da tega do sedaj niso še nikjer obžalovali, kjer so se tej nad vse hvaležni nalogi posvetili. Sadja so toliko več pridelovali, kolikor manj so jim ga požrešne gosenice uničile. Dobri ljudje so skrbeli za ljube ptičice, so jim varovali nežna gnjezdica z mladino vred, pisane krilate pevčice so jim pa zato prav pridno drevje obirale. Na-

ravna posledica tega je bila, da so ptičice ljudem njih skrb in delo z obilnišim sadjem povrnila. Naj kdo reče, kar hoče, jaz pravim, in bom vedno trdil, da kmet v kmetijstvu nima večjega dobrotnika in ne večjega podpornika in ne boljšega ter spratnejega sotrudnika, kakor je ptica-pevka. Zato naj bi pa vsakdo, komur je na razvoji kmetijstva, na njegovi rodovitnosti kaj ležeče, poredni, razposajeni mladini ob vsaki priliki v glavo vtepal: „Ne lovi in ne mori zalih pevčic in ne razdiraj jim gnjezd, ter ne pobiraj njihovih mladičev, da se bo tebi v jeseni dobro godilo, kedar bodo jabolka in hruške zrele“.

Dva stanova imamo pa tu še prav posebno v mislih, katera bi lahko veliko dobrega v tem oziru storila in reči moramo, da sta tudi do sedaj že največ storila za obrambo drobnih ptičic pred surovostjo sprijene mladine, tako mestne, kakor kmečke. Naj le tudi zanaprej neutrudljivo dalje delata na požlahtovanje srca pri mladini.

Tudi usmiljenje do živali je čednost: „Pravični se tudi živali usmili“. Naš učitelj, Bog mu povrni zlat uk, nam je ob vsaki priliki povdarjal milosrčnost do živali, in ni nikdar svojega uka z dokazom podpreti pozabil. Rekel je: Komur se žival ne smili, tudi za ljudi nima sreča! Oh kako in kolikokrat so se vendar njegove besede že vresničile. Poznal sem precej veliko kmetjskih fantov, s katerimi smo skupaj v farne šole hodili. Imeli smo nekatere med njimi, katere je jako veselilo, če so mogli na kakoršen-koli način živali trpinčiti. Skoraj vsak tak imel je pozneje kot mladenič o raznih prilikah ali z nožem, ali s kolom opraviti, kar ga je prej ali poznej na Grad pripeljalo. Zakaj to? Zato, ker se mu odrasčenemu ni človek smilil, ker se mu dečku tudi žival ni smilila. Že v mladosti otrok navadno pokaže, kaj bo iz njega v poznejih letih.

Razne novice.

(Volitve v mestni zbor ljubljanski) so bile letos silno viharne. Naša stranka ni zmagala in tudi v teh razmerah ni mogla zmagati; zato je poskrbela „Narod-Brusova“ kompanija. Kakšna sredstva so rabili nasprotniki zlasti v 3. razredu to je znano. Golaš, pijača, denar, vozovi gnoja itd. vse se je dajalo in obetalo; na drugi strani pa vsakovrstne groznje: ob službo boš, nič več dela ne dobiš, farški hlapec itd.; se silo so nosili naše volilce iz volišča, zaklepali so jim vrata, trgali so jim glasovnice. Pri takih

okolnostih ne more zmagati poštena in pravična stvar, ker se mnogi ljudje bojé izgube, škode in zamere. Vendar smo konservativci pokazali, da nismo zadovoljni s sedanjim gospodarstvom v mestni hiši; mestnemu g. županu, o katerem Ljubljancani pravijo, da je pred cesarja še mogoče priti, pred ljubljanskega župana pa skoro to ni mogoče, njemu pokazali smo željo, da naj bo v marljivem poslovanju vzgled mestnim uradnikom. G. Ivan Hribar se je moral iz 3. razreda umakniti v 2. razred; ta mož torej sam

najbolje re, kako mu kopné tla pod nogami. Poleg njega je bil od „Narod-Brusov“ stranke izvoljen tajaik kmet. družbe g. Gust. Pirc. Ta moč je še pred malo leti ponihel tekal okoli duhovnov ter jih lepo prosil, naj mu dajo svoje glasove za tajnika pri kmet. družbi; duhovniki so se ga usmilihi, a sedaj je prevrteno stal na oni strani, ki je v zadnjih tednih toliko in tako grdo govorila in pisala o veri in duhovnih, da naj se drugi brezverci kar poskrijejo. Tak moč je Gustav Pirc: jako dvomimo, da bi s takim postopanjem koristil kmetijski družbi. V 3. razredu pa je izbrana sedanjih mestnih odbornikov: Peregrin Kajtelj, Matija Kunc in Filip Zupančič. V tej trojici je spojena vsa modrost in razumnost, drugi so v njih obeh le neumnosti. Da lot v Ljubljani ne ugasne, poskrbel bo de steklar g. Kajtelj; da učenost ne izgine iz Ljubljane, skrbel bo „posebljena inteligenca“ krojač g. Kunc in da se Ljubljana ne podere, kakor je bila v nevarnosti bramborska vojašnica, na to bo pazil starbeni mojster Fil. Zupančič. — Ljubljana, kaj pač hočeš še več?

(Zupnijski izpit) delajo te dni v Ljubljani naslednji častiti gospodje: Valentin Aljandič, administrator na Dobravi; Janez Ambrož, kapelan v Moravčah; Valentin Bernik, beneficijar na Vrhopelji in Avgustin Sinkovec, kapelan v Zatemberku.

(Zupnijski izpit) so delali ta teden v Mariboru št. gg.: V. Čepin, kapelan v Bečici; Fr. Cermenšek, kapelan na Vidmu; Josip Dekortj, mestni kapelan v Brečicah; J. Kozinec, kapelan v Kostrivnici; B. Kukovič, kapelan v Čadramu; And. Podhostnik, kapelan v Mozirju; J. Purgaj, kapelan v Bogatu; M. Stuhec, kapelan v Laporju, in And. Zdelšek, kapelan na Paki.

(Krščanski deteljub.) Tega krščanski vigoji in rešitvi mladine namenjenega lista je izšla IV. letnika prva številka z raznovrstnim mlkavnim in podnim gradivom. Iz poročila o III. društvenem letu nam je omeniti, da se je list prav hvalevredno razširal; teleti mu je v tem oziru še večje naklonjenosti. Vlasti opozarjamo na „Angeljčka“, na katerega je nekako nastalo zanimanje v zadnjem času. — Društvo deteljbov je imelo dohodkov 1406 glđ. 65 kr., stroškov pa 928 glđ., za dobre namene se je darovalo 477 glđ. 81 kr. — Društvo deteljbov je hvale in podpore vredno in potrebno, zato je svojim čitateljem kar najiskrenejše priporočamo.

(Važno za brambovce.) S 1. dnem maja stopi v veljavo naredba za c. kr. detelno brambo, da se brambovcem ni treba oglašati pred in po vojaških vajah ali naznanjati spremembe stanovanj pri okrajnem naredniku, temveč pri dotičnih županstvih. S tem je županom nalobeno novo odgovorno delo.

(Vspored) trodnevne cerkvene slavnosti o priiki šeststoletnice prenešenja lavretanske hiše na Trsat: Dne 9. maja popoldne ob 5. uri hrvatska pridiga z blagoslovom. Dne 10. maja ob 5. uri zjutraj slovesna služba božja s slovensko pridigo. Ob 10. uri pontifikalne sv. maša in hrvatska pridiga. Popoldne ob 5. uri italijanska pridiga z blagoslovom. Dne 11. maja ob 5. uri zjutraj slovesna služba božja s slovensko pridigo. Ob 10. uri slovesna sv. maša s hrvatsko pridigo. Popoldne ob 5. ure hrvatska pridiga z blagoslovom. Dne 12. maja pred in po zaključku svečanosti „Tebe Boga hvalimo.“

(Z Gorenjskega) se nam poroča: Začetkom julija t. l. začne v Radovljici posloovati posojilnica z omejenim poroštvom. Predsednik posojilnice je gosp. Friderik Homan, trgovec in posestnik; v ravnateljstvu so pa gg.: Novak, Klinar, Pesjak, Treven, dr. Supan; v nadzorstvu sta gg.: Košmelj in Jelovšek. Upanje gojimo trdno, da bo de društvo vspevalo ter v resnici delovalo v korist vlasti malim obrtnikom našega okraja. — Pretekli teden našli so v Nemilih v Selški dolini obešenega nekega žendarmarja iz Železnikov. Ni še znano, ali se je nesrečnež sam obesil, ali je bil žrtva drugega hudodelstva. — Na praznik Vnebohoda, dne 7. maja, bo de v Radovljici nova maša. Pél jo bo de čast. g. novomašnik Josip Homan, ondotni domačin, ki je dovršil svoje bogoslovne študije v Celovcu.

(Grozna nesreča) se je nedavno na Ježici zgodila. Okolu dveh popoldne gre več otrok in z njimi dve dekleti, v štirinajstem letu starosti, k Savi vrborje rezat. Dekleti hočeta reko prebresti in na drugo stran iti. Nista pa še na sredi vode, že valovi poderó eno, in v tem trenutku zgrabi ta svojo tovarišico in jo s seboj potegne v valove, ki so ju odnesli. Drugi otroci so izbežali, blizo pa ni bilo nikogar, da bi jima bil pomagal. Dobili ju še niso.

(Ogenj.) Dne 19. aprila popoldne je bil ogenj v Srednjem Bituji v župniji šmartinski pri Kranju. Zgorelo je sedemnajst hišnih in gospodarskih poslopj. Ker je bila huda sapa, ni bilo mogoče ognja ustaviti. Zatgali so otroci.

(Iz Štange) se nam poroča: Dne 10. maja bo pri nas imel novo sv. mašo č. g. Josip Vintar iz Hrušoveca, predinske župnije — Dolga zima je tudi pri nas naredila veliko škode. Ozimina je skoraj uničena, posebno ji je škodil zadnji sneg. Jedmen smo morali drugič sejati. Mlado drevje je zajec objedel, veliko ga je sneg polomil. Sv. Jurij je minul, a brez zelenja. Kakor je bil april neprijazen, tako lepega se nam je pokazal majnik.

(Zajci ogledali) so minolo zimo drevesa po marsikod. V nekej drevesnici v Lembergu pri Novicerkvi so, kakor se nam piše, oškodovali malone

vsako deblo. Tudi po sosedstvu napravili so glodavci precej škode. Neki gospodar, ki biva sicer na precej samotnem kraju v Vrbi, pa je našemu poročevalcu pravil, da v njegovem sadonosniku zajci niso povzročili nobene škode. S Krapja pri Ljutomeru se nam naznanja, da so zajci, ker je sneg bil visok, prihajali gostovat celó čez ograjo v drevesnico ter tam gospodarili tako, da lastnik mora sedaj popipati vse sadeže; kolikor je istih še za rabo, je presadil v drugo drevesnico blizu hiše, spodrezal tako, da boče oko pognalo nov vrh. Ko bi dotičnik bil slutil, da bodo glodavci mogli priti v drevesnico, bil bi vsako drevo namazal z mastjo ali s krvjo, ker je itak znano, da zajcu smrdi vse, kar pride od mesa, od živali. Od lastnikov lova pa sadjerejec sme odškodnine pričakovati le v slučaju, ako je drevo bodi ograjeno, bodi primerno ovito. O podobnem kvaru poroča nam se tudi iz sosednjega kraja Bábinci.

(Vokrajnem glavarstvu Celje) nahaja se 22.122 hiš, 27.045 strank ali družin s 128.564 osebami, in sicer: a) sodnijski okraj Celje ima 6588 hiš, 37.110 ljudij, b) sodnijski okraj Vranska 1855 hiš, 10.353 ljudij, c) sodnijski okraj Konjice 3945 hiš, 22.503 osebe, d) sodnijski okraj Šmarje 3890 hiš, 18.694 oseb, e) sodnijski okraj Gornjigrad 2378 hiš, 15.352 oseb, f) sodnijski okraj Laško 2466 hiš, 24.642 ljudij.

(V Gradcu) je leta 1840 bivalo 46 873 oseb, letos pa so našli 107.568, in sicer 96.433 Nemcev, 607 Slovencev, 80 Čehov, 154 Taljanov; po veri je 103.413 katolikov, 2599 protestantov, 1238 židov, 50 brezvercev; brati in pisati ne zná 15.226 oseb.

(V Škofljivsi pri Celji) so cesto od Šmarjete do Trnovlja uvrstili med občinske ceste. Občina prosila je pri deželnem odboru, naj bi cesta veljala kot okrajna, ali prošnje niso uslišali.

(Kaj je žena?) O možu se govori, da je on „glava“ družini. Kaj pa je potem žena? V obziru na okoliščine se lahko odgovori različno. Pridna, marljiva gospodinja je roka, nemarna in zapravljiva je želodec, duhovita je okó, razumna je uho, brbljava je usta, dobromiselna je srce, hudobna in prepirljiva je žolč. Vendar žena, katera je dobra, tiha, čednostna, razumna, ljubeznjiva, ona je več, kakor glava, roka, okó, uho, usta in srce, ona je za družino — duša.

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 7 gl. — kr., rž 5 gl. 90 kr., ječmen 5 gl. 80 kr., oves 4 gl. 10 kr., koruza 6 gl. 20 kr., proso 5 gl. 90 kr., hajdina 6 gl. 10 kr., krompir 2 gl. 10 kr., vse po hektolitru; kilo fižole 10 kr., leče 28 kr.

Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 21. maja.

Tržne cene v Ljubljani

dne 2. maja.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	7	15	Špeh povejen, kgr.	—	64
Rež,	5	36	Surovo maslo,	—	65
Ječmen,	4	87	Jajce, jedno	—	2
Oves,	3	50	Mleko, liter	—	10
Ajda,	5	36	Goveje meso, kgr.	—	60
Proso,	5	20	Telečje	—	58
Koruz,	5	50	Svinjako	—	66
Krompir,	2	77	Koštranovo	—	40
Leča,	10	—	Pšaneec	—	70
Grah,	9	—	Golob	—	20
Fižol,	9	—	Seno, 100 kgr.	1	96
Maslo, kgr.	—	88	Slama,	2	32
Mast,	—	68	Drva trda, 4 mtr.	6	80
Špeh svež,	—	52	„ mehka, „	4	60



Podpisani javljamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prelužno vest, da je naš toliko ljubljani sin in brat, gospod

Josip Stepec,

veleposestnik v Dragi pri Višnji Gori,

dné 29. aprila ob 7 uri zvečer po kratki in mučni bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoče v 24 letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspal.

Naj v miru počiva!

V Dragi, dné 30. aprila 1891.

Matija in Ana Stepec,
stariši.

Janez, Franc in Alojzij Stepec,
bratje.



Korneuburška živinska redilna štupa
za konje, govedo in ovce.

Vše skoro 40 let s najboljšim uspehom rabljena v premnogih hlevih pri pomanjkanji ješčosti, slabem prebavljanji, da dajejo krave boljše mleko in v večji meri; bistveno utrjuje naravno moč živini proti okuževalnim vplivom.

Cena $\frac{1}{2}$ škatlic 70 kr., $\frac{1}{4}$ škatlic 35 kr.

Pravi s gornjo varstveno znamko se dobiva v vseh lekarnah in drožerijah v Avstriji in na Ogerskem.

Vsak dan pošilja po pošti glavna zaloga (10—3)

Franc Iv. Kwizda,

c. in kr. avstrijski in kr. rumunski dvorni zalagatelj, okrožni lekar, Korneuburg b. Wien.

Povodom šeststoletnice

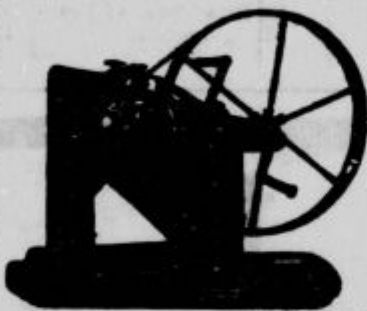
prenešenja Božje hiše iz Nazareta na Trsat odide posebni vlak v soboto, dne 9. maja letos iz Ljubljane točno ob 12 uri 5 min. opoldne. Natančneje inserat.

Loterijske srečke.

Dunaj	25. aprila:	69,	39,	65,	36,	11.
Gradec	25. aprila:	16,	69,	18,	43,	62.
Ljubljana	2. maja:	32,	61,	72,	52,	10
Trst	2. maja:	79,	89,	74,	15,	28.

Vsi stroji za kmetijstvo in vinorejo!

Plugi, brane, njivni valarji, sejalnice, stroji za košnjo, obračalnica za seno, konjske zobače, stiskalnice za seno, mlatilnice, gepelji, loko-



mobili, trieure, snailnice žita, stroji za robkanje turčice, slamoreznice, stroji za trenje žita, za rezanje repe, za mlenje in mečkanje sadja, za stiskanje grozdja in oliv, peronospora-aparati, stroji za lupljenje ovočja, sušilnice za ovočje in zelenjad, smrki (pumpe) za vino, kletne priprave, smrki za vodnjake, krožne žage, decimalne tehtnice, tehtnice za živino, mlečni separatorji, priprava za vzdigavanje sodov, stroji za vrtanje, avtomatično delujoče stiskalnice sladke krme, stroji za tehtanje, (20-6) treslice itd. (20-4)

Vse najboljše izdelano po najnižji tovarniški ceni.

Jamstvo! Pripravno plačevanje! Čas poskušnje!

Zaloga kmetijskih in vinorejskih strojev

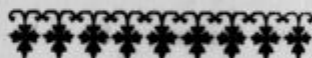
IG. HELLER, II, Dunaj, Praterstrasse 78.

Bogato ilustrovani 144 strani obsežajoči ceniki v nemškem, italijanskem in slovenskem jeziku se pošiljajo gratis in franko.

Zanesljivi zastopci se povsod osnčujejo.



Vsem
kmetovalcem, trgovcem in obrtnikom in
sploh vsem, ki želijo ali ono stvar spečati ali
pa kupiti, priporočamo, naj natančno to v
„DOMOLJUBU“
ki je za to najbolj pripraven, ker je med vsemi
slovenskimi listi najbolj razširjen in ima svoje
bralce med vsemi stanov.



Cena
2 gld. 95 kr.

S kalendarijem
3 gld. 75 kr.

Ura z

in zvončkom
sveti, vis. 18 cm
vine, je dobri



budilnikom

ki se po noči
vokrovniz ko-
v tovarni

EMIL MAYER na Dunaji,

I, Bauernmarkt, 12. (12-6)

Ura s kukavico, ki naznanja čas, v lično iz-
rezljanej omari, podobarsko delo, s koščeni-
mali 8 gld.

Ceniki stenskih in žepnih ur se pošiljajo
brezplačno, če se zahtevi priloži poštna marka za
poslatev. (12-12)

Mihael Barthel & Co., Wien, X.

Najbolj preskušen in najcenejši lesni pomaz.

Barthel-ov izvirni (16-6)

carbolineum

varuje trajno skladišča, kolarnice, plotove,
strehe iz deščic, vozove, vrata, mlino,
jezove, mostove itd., pred (3)

gnjilobo, glivami, oštorjenjem in
žuželkami;

pomazani predmetje imajo lepo rjavo barvo, in
so 3-4 bolj trpežni. Kakovost neprekošana.
Najceneje sredstvo proti mokrim stenam, 1 kilo-
gram zadostja za 5-6 štirinajskih metrov. Cenik
brezplačen. Nadalje prodaja strešni klej la,
strešni lak, patentovani kotran, kar-
bolno kisline, karbolno apno, kolomaz,
železni lak itd. po najnižji ceni.

MIHAEL BARTHEL & Co.

Wien, X., Keplergasse Nr. 20.

Mihael Barthel & Co., Wien, X.

Ustanovljena 1781.

Ustanovljena 1781.

Na Najvišje povelje Nj. c. in  kr. apostolskega veličastva

Bogato oskrbljena po c. kr. ravnateljstvu loterijskih dohodkov zajamčena

XXVII. državna loterija

za civilne dobrodelne namene.

3091 dobitkov v skupnem znesku 170.000 goldinarjev in sicer:

1 glavni dobitok s 100.000 gld. z dvema predodobitkoma in dvema podobitkoma à 500 gld., 1 dobitok s 15.000 gld., 1 dobitok s 5000 gld., 1 dobitok s 4000 gld., 1 dobitok s 3000 gld., 1 dobitok s 2000 gld., 1 dobitok s 1000 gld. in 80 dobitkov po 100 gld. v gotovini, naposled serijski dobitki v skupnem znesku 30.000 gld.

Žrebanje se bo vršilo nepreključno dne 11. junija 1891. — Srečka stane 2 gld. a. v.

Podrobnejša doročila ima igralni narčrt, ki se dobiva brezplačno s srečkami pri oddelku za državne loterije, Dunaj, I., Riemergasse 7, 2. Stock, im Jakoberhofe, kakor tudi po mnogih prodajalnicah.

 Srečke se pošiljajo poštne proste. 

Dunaj, marca meseca 1891.

C. kr. ravnateljstvo loterijskih dohodkov,
oddelek državne loterije.

(6-3) (3)

Anton Belec-a

delavnica kleparskih, ključarskih, kovaških stav-
benih in galanterijskih del
v Šent-Vidu pri Ljubljani,

priporoča preč. duhovščini svojo zalogo, v kateri ima na izbor v
različnem slogu

✱ cerkvene stalnice ali svetilnice ✱
od 14 gld. do 70 gld. dva komada,

obhajilne svetilnice, nabiralnice za po cerkvah, železna štedilna
ognjišča; tudi najraznovrstnejše ključarske, kleparske in kovaške reči.

Izdelujem razna stavbinska dela, kot po-
krivanje zvonikov in družih streh, postavljanje strelo-
vodov itd. itd. (5-0)

Hišo, mlin, žago in stope,

daje v najem

Janez Ravnikar, v Polhovem Gradcu. (2-1)

Obrabljene pismene marke kupuje vsak čas

G. Zechmayer, Nürnberg.

 Obrazci zastoj. (20-18)

Robi za na glavo, svilnati in volneni, v najrazličnejših bojah, platno, kotonina, hlačevina, volneno blago (3)
lepo, močno, dvojne širokosti, meter po 50 kr. in više.

Fr. Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim
blagom
v Ljubljani, Špitalske ulice 6

priporoča svojo največjo zalogo in najraznovrstnejšo izbero
modnega in kramarskega blaga,
sukna za moške in ženske obleke.

Domača trdka!
Poleg Lingarjevih ulic.

Najnižje cene!
Ceniki in vzorci franko!

Posebni vlaki na Trsat, ozir. Reko-Opatijo (Abbazia),

odidejo dne 9. maja 1891 iz Moribora, Ljubljane, Trsta in Gorice povodom velikanske tridnevne svečanosti 10., 11. in 12. maja t. l. šeststoletnega ustanovitvenja svete hiše v Nazaretu na Trsatu pri Reki. Vozne cene iz vseh teh in vmes ležečih postaj so jako znižane, ko prej še nikoli. Vlaki odhajajo n. pr. sledeče:

iz Maribora	ob 7:40 dop.	cena tje in nazaj II. razred gld. 10:95 III. razred gld. 7:25
" Celja	" 9:48	" " " " " " " " " " " " 8:45 " " " 5:60
" Zid. Mosta	" 10:30	" " " " " " " " " " " " 7:50 " " " 5:—
" Ljubljane	" 12:05 pop.	" " " " " " " " " " " " 5:25 " " " 3:50
" Trsta	" 1:45	" " " " " " " " " " " " 5:25 " " " 3:50
" Gorice	" 9:22 dop.	" " " " " " " " " " " " 5:80 " " " 3:85
" Sempetra	" 3:40 pop.	" " " " " " " " " " " " 2:35 " " " 1:55

V nedeljo dne 10. maja dopoldne darovala se bo pontifikalna sv. maša v staroslovenskem jeziku od Nj. vzvišen. mil. gosp. škof Posiloviča iz Senja (Zengg).

Povratna vožnja do 22. maja t. l. z dvakratnim izstopom dovoljena. V nedeljo dne 10. maja zvečer peljejo pa še posebni vlaki nazaj. Za obiskovalce Trsta je cena iz Sempetra v Trst in nazaj za II. razred glđ. 2:60, III. razred glđ. 1:75 tudi znižana, enako tako iz Reke v Opatijo s posebnim parobrodom.

Podrobneje se poizve pri odboru in pri mnogih župnijskih, občinskih in poštinih uradih, kjer se tudi vožni listki dobivajo, katere si je prej ko prej preskrbeti. V dan odhoda se sprejem nikomur zagotoviti ne more.

Podporniki za razpečevanje vožnih listkov se radodovoljno sprejme in v mnogobrojno vdeležbo uljudno vabi

Odbor za potovanje v Ljubljani,
Marijin trg št. 1 (pri JOS. PAULIN-u).

Vozni listki, program itd. so nadalje na razpolago v prodajalnicah: v Mariboru pri g. M. Berdaja-u, trgovcu, Dvorni trg (Burgplatz) št. 1, v Celji pri g. Dragotinu Hribar-ju, Graška cesta št. 1, v Trstu pri g. K. Pireli-ju, Via Arsenale št. 2, v Kranji pri g. M. Marenčič-u, v Kamniku pri M. Podrekar-ju, v Škofji Loki pri g. M. Jucan-u, v Gorici pri g. Likar-ju, Via Seminario itd.

(2-2)

Ravno izšlo:

„ŠMARNICE“

Marijina visoka pesem ali magnifikat,

sostavil

Andrej Kalan, duhoven.

z dovoljenjem prečastitega knezoškofijstva ljubljanskega.

V Ljubljani 1891.

Založila „Katoliška Bukvarna“.

Cena polusnje 90 kr., usnje 1 gl., zlato obrezo 1 gl. 20 kr.,
po pošti 5 kr. več.

(3-3)



Tinktura

za želodec.

(Tinctura Rhei Comp.)

lekarnja Piecollja v Ljubljani, narejena z večine iz samega pristnega kineškega revnja, je ukusno in izdatno zdravilo, katero ureja funkcije prebavnih organov. Razpošilja jo izdelovatelj v zabojčkih po 12 steklenic.

Jedna steklenica volja 10 kr.

(60-13) (60-34)

Izdajatelj: Anton Kržič.

Odgovorni urednik: A. Kalan.

Tiska „Katoliška Tiskarna“.

se priporoča preč. duhovščini, društvom, trgovcem, občinskim uradom in slav. občinstvu za vsakovrstna v tiskarsko stroko spadajoča naročila.

Katoliška Tiskarna

v Ljubljani, Valvazorjev Trg št. 5

(5)

(3)

Največji izbor.



Preobleke. Popravila.

Skrbno izdelovano.

L. Mikusch,
tovarna dežnikov,
Ljubljana, Mostni trg 15.

Najnižje cene.